

Prædiken til 16. søndag efter trinitatis

Luk. 7, 11-17

Efter en lang skøn sommer med al den varme og sol, vi kan ønske os, er det blevet efterår. Visnetid. Sådan er naturens orden. Påskeliljer er aldeles uden for sæson, så dem ser I ikke på alteret. Men I må tænke på påskeliljernes gule trompeter, for i dag, 16. søndag efter trinitatis er det "lille påske", opstandelsens søndag. I dag møder Jesus ligtoget, som er på vej ud af byen Nain. Ja, Jesus standser det! Han rører ved båret, og den unge mand, der ligger død på ligbåren, bliver levende igen – på Jesu ord. Stærkt! Jesus standser dødens fremmarch. Håb, liv og kærlighed ligger der i den fortælling. Det er et håb, vi har meget brug for.

For 10 dage siden tog vi afsked med vore sognes menighedsrådsformand; vi fulgte hans kiste til rustvognen. Hans død vakte mange menneskers triste erfaringer frem. Alvorlig sygdom, sygehus og svækkelse, hård medicinkur, de mange skift mellem håb og fortvivelse. Og til sidst blev håbet knust. Utallige mennesker genkender historien, genkender sårbarheden fra sig selv. For vi er jo så sårbare, alene ved tanken om sygdom og død lister kulden sig ind på os, død, sygdom, sorg, ulykke: onskaben har mange ansigter.

Vores liv hænger i en tynd tråd, sådan forekommer det os. Derfor har vi brug for at høre Guds Ord. Høre det – igen og igen og igen. Høre om kærligheden, der brænder gennem dødens mur. Vi vil mærke Guds varme ånde blæse ind over vores svage håb, blæse det større og stærkere. Uden håb går vi til grunde i mismod og sorg. Det er håb til liv. Det håb vil Gud blæse ind i os.

Det er opstandelsens søndag i dag, 16. søndag efter trinitatis. Ja, det er i dag i særlig grad opstandelsens søndag. Men hver søndag er jo en fest for opstandelsen. De første kristne samledes på ugedagen for Herrens opstandelse, den første dag i ugen. Efter gammel - og bibelsk - tradition er det søndag, der indleder ugen. Lørdagen er den gamle hviledag, sabbatsdagen. Søndag, påskedag, tidligt om morgenen, stod Jesus op af graven. Og om aftenen, fortæller evangelisten Johannes, stod Jesus pludselig i blandt sine disciple. De var bange og havde låst sig inde i den sal, der var lejet til påskemåltidet. Pludselig, uden at dørens håndtag havde rørt sig, stod Jesus der blandt sine bange og fortrykte disciple. Han strakte sine arme ud mod dem, hans hænder bar mærkerne af naglerne. Det var tydeligt at se. "Fred være

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

med jer!” sagde han til dem. ”Fred være med jer” – det var ikke bare ord. Det var ord, der gjorde noget ved disciplene. De mærkede angsten lette, de kunne ånde friere. Fred fra Gud kom ind i deres forpinte sind.

Livet vendte tilbage. Han var korsfæstet, død og begravet. Det havde de selv været vidner til. På tredjedagen var han levende igen. Livet vendte tilbage. Men intet var som før! Alt hvad han havde sagt og gjort, alt hvad han havde betydet for sine tilhængere, hans liv, hans død og hans opstandelse, var gløden i den kærlighed, der brændte så stærkt. Den brændte igennem mur og sten om hans grav. Den brænder igennem alle mure og grave.

Om lidt vil gudstjenestens tegn lede os ad vejen, som Jesus gik den store påske, da han delte påskelammet, brød brødet og skænkede vinen for alle disciple. Om lidt byder Jesus os med til bords, bryder brødet for os og giver os del i druens saft. Og vi vil knæle ned og tage imod. Det er så lidt, så lidt. Det er så stort og afgørende. Jesu korsfæstelse for vores skyld, hans liv og frelse til os.

På brødene her i Havndal Kirke er trykt et lille kors. Så fint er tegnet: Vi tager Jesu død på korset til os, med al lidelse og smerte, med al fortvivlelse og sorg. Vi er samlet om bordet, som Jesus samlede disciplene skærtorsdag om aftenen. Vi ved, at hans lidelse og død er indfældet i de små brød og druesaften. Vi får det. Det bliver en del af os.

Når vi alle har fået, lyder ordene til os: ”Fred være med jer”. De ord, som Jesus sagde påskedags aften. Med de ord må vores

sorg og ængstelse lette, Guds fred baner sig vej ind i vore hjerter, Guds fred fordriver angst og smerte. Der sker noget med os. Det er ikke bare papirtynde nadverbrød og bitte små bægre med druesaft. Det er en hellig handling; Gud fylder den med dyb betydning. Gud er os nær.

Herren han har besøgt sit folk,
natten hun blev til morgen.

Det bliver til virkelighed, når vi er med i det.

Vel kunne vi ikke hente påskeliljer ind til alteret, men vi ser de grønne grene, symbolet på håb og liv. De hvide roser lyser op og minder os om Guds lys, der brød ind i den mørke grav. Og kærlighedens røde glød ser vi i de røde roser, der vidner om den kærlighed, der brændte igennem sten og grav og vil brænde igennem alle mure, der truer med at spærre livet inde.

Det er lille påske, opstandelsens søndag. 16. søndag efter trinitatis. Vi må løfte vore hoveder, rette os op og åbne vore hjerter for håb til liv og opstandelse fra de døde.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd. Du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.

Bodil Hindsholm Hansen

Havndal, Kastbjerg, Udbyneder

Salmer:

736, 15, 308, 349, 477, 375